

ת"פ 50301/07/21 - מדינת ישראל ע"י נגד דור יצחק אזיו ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50301-07-21 מדינת ישראל נ' אזיו(אסיר
ברישיון)

כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בפני
מדינת ישראל ע"י עו"ד ענת ארוסי
בעניין:

המאשימה

נגד

דור יצחק אזיו ע"י עו"ד רועי אטיאס

הנאשמים

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת של מתן אמצעים לביצוע פשע ושידול לפציעה בנסיבות מחמירות. ואלו עובדות כתב האישום:

ביום 25.6.21 בסמוך לחצות, שהה הנאשם בביתו בבית שמש עם חברתו שיר, אחיה הקטין א' (להלן: א') וחבר נוסף בשם פורת. במהלך הבילוי, בן דודתו של הנאשם, נריה עמר ז"ל (להלן: המנוח) הזמין את א' למסיבת יום הולדת במושב מחסיה ובסמוך לשעה 3:00 הגיע א' למסיבה עם פורת. לאחר כחצי שעה ביקשו א' ופורת לעזוב את המסיבה והמנוח ביקש כי ישארו, ובינו ובין א' התגלע ויכוח שהדרדר לתגרה אלימה, במהלכה פצע המנוח את א' בכף ידו באמצעות חפץ חד. הנוכחים במסיבה הפרידו בין המנוח א' וזה עזב את המקום עם חברו פורת וחזר לביתו של הנאשם.

כאשר הגיע א' לביתו של הנאשם, אחותו שיר ואימו של הנאשם היו שם, והוא נכנס עם הנאשם לחדרו וסיפר לו על הארוע במסיבה. הנאשם הוציא ממגירה בחדרו סכין מתקפל שאורך להבו 10 ס"מ, הניח אותו בידו של א' ואמר לו "לך תעשה, אני אתך" ובסמוך לשעה 3:50 יצא א' מביתו של הנאשם חזרה למסיבה, על מנת להתעמת עם המנוח.

לאחר שעזב קטין א' את ביתו של הנאשם, סיפר הנאשם לחברתו שיר ולאימו כי המנוח פצע את א' וכי הוא בדרכו להתעמת איתו. שיר ביקשה מהנאשם שיתקשר אל א' ויניא אותו מלפגוע במנוח, אך הנאשם סירב לכך.

כאשר הגיע א' למסיבה הוא קרא למנוח שיבוא לשוחח איתו. השניים שוחחו, והשיחה הדרדרה פעם נוספת לתגרה אלימה. במהלך התגרה שלף א' את הסכין אותו קיבל מהנאשם, הניפה לעבר המנוח ודקר אותו בבטנו ובישבנו וגרם למותו.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר טיעון, אשר הוצג בפתח הדיון שנקבע לשמיעת ראיות. על פי ההסדר, הצדדים עותרים במשותף כי יגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה ופיצוי. בין הצדדים מחלוקת בשאלת גובה הפיצוי ובשאלת אופן חישוב ימי המעצר.

להשלמת התמונה אוסיף, כי נגד א' הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירת רצח באדישות. ההליך מתנהל בבית המשפט המחוזי בירושלים בפני הרכב ונמסר מפי הצדדים כי טרם הסתיים.

העונש

הצדדים עותרים במשותף להשית על הנאשם עשרים חודשי מאסר. משכך, עלי לקבוע האם העונש הולם את מכלול הנסיבות, ובהן חומרת המעשה ונסיבותיו האישיות של הנאשם:

עובדות כתב האישום מגוללות מקרה טרגי, בו אדם צעיר קיפח את חייו בעקבות בשל עניין של כלום. ויכוח על שעת עזיבת מסיבה הדרדר לתגרה אלימה - ותגרה הדרדרה לרצח סתמי וחסר פשר.

אין חולק, כי הנאשם לא חפץ בתוצאה הקטלנית של הארוע (ובמיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהמנוח הוא בן דודתו של הנאשם) וגם לא יוחס לו כי צפה שכך יסתיים העניין. עם זאת, כאשר א' סיפר לנאשם על התגרה עם המנוח, הנאשם עודד אותו לשוב ולהתעמת עם המנוח ואף צייד אותו בסכין לשם כך. יתרה מכך, הנאשם סירב לבקשתה של חברתו - אחותו של א' - כי יניא את א' מלפגוע במנוח. מדובר במעשה קשה וחמור, ולמרות שהנאשם לא חפץ בתוצאה הקטלנית ברור, כי תרם תרומה משמעותית למותו של המנוח.

הנאשם יליד 2000, רווק, ולחובתו שתי הרשעות קודמות: בשנת 2017 נדון הנאשם לחמש שנות מאסר בגין הריגתו של נער במהלך קטטה. בהליך אחר באותה שנה הורשע הנאשם בעבירות אלימות, החזקת סכין, הפרעה לשוטט ועבירות תעבורה ונדון לחמישה חודשי מאסר בפועל.

בשים לב לאלה, נראה כי העונש המוסכם רחוק מלהחמיר עם הנאשם, אך אינו חורג מהסביר. לפיכך, ובשים לב לפסיקה המנחה לפיה רק במקרים חריגים יסטה בית משפט מהסדר טיעון (למשל ע"פ 2859/18, חארוף), אכבד את הסכמת הצדדים, גם אם ניתן היה להשית על הנאשם עונש חמור מכך.

הפיצוי

המאשימה ביקשה להשית על הנאשם פיצויים בגובה 10,000 ש"ח, וב"כ הנאשם ביקש להטיל סכום סמלי. לאור התוצאה הקשה של המקרה, יש לחייב את הנאשם בפיצויים בסכום משמעותי למשפחת המנוח, למרות שלא הובאו ראיות לעניין נזקיהם. ר' למשל רע"פ 3530/08, אלטורי:

13. אשר לטענת המבקשים, כי שגה בית משפט השלום כאשר הטיל רכיב של פיצוי ללא הערכה מדויקת של הנזק, דינה להידחות. בית משפט זה עמד בעבר על אופיו של הפיצוי בהליך הפלילי, בקובעו כי, בשונה מפיצוי במשפט האזרחי, "הנזק או הסבל", בגינם נפסק פיצוי לפי סעיף 77(ב) לחוק העונשין, אינם טעונים "הוכחה מפורטת הניתנת לחישוב מדויק" (דנ"פ 5625/16 אסרף נ' בוקובזה (13.9.2017)).

אופן חישוב ימי המעצר

הנאשם נעצר ביום 4.7.21 והוא במשמורת שב"ס עד היום. עם זאת, בין הצדדים מחלוקת איזה חלק מתקופת המעצר ניתן לנכות מעונש המאסר:

כאמור למעלה, בשנת 2017, בעת שהיה קטין, נגזר על הנאשם עונש של חמש שנות מאסר בגין הריגה. הנאשם שוחרר ממאסר זה על תנאי, אך שחרורו בוטל לבקשתו ביום 17.10.21 בשל מעצרו בתיק זה. בהחלטת ועדת השחרורים מיום 17.10.21 (וש"ר 38161-11-19) נקבע מפורשות, כי **"ריצוי המאסר בעקבות הפקעת הרישיון יחל מהיום"**.

עמדת המאשימה היא, כי לאור הוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א-2001, תקופת הרישיון שבוטלה אמורה להצטבר במלואה לעונש המאסר המוסכם, ועל כן יש למנות את ימי מעצרו של הנאשם עד מועד ביטול השחרור, קרי יום 17.10.21.

ב"כ הנאשם מנגד טען, כי משלא בוטל מעצרו של הנאשם בעקבות ביטול השחרור, אלא אף הוארך בבית המשפט העליון, יש לנכות את מלוא התקופה שבין מעצרו ועד מועד גזר הדין.

לאחר שנתתי דעתי לעמדות הצדדים, ראיתי כי ימי המעצר אותם ניתן לנכות הם מיום מעצרו של הנאשם עד יום ביטול השחרור על תנאי:

לשון החלטתה של ועדת השחרורים ברורה, ונקבע מפורשות שתקופת המאסר בגין ביטול השחרור תתחיל מיום מתן ההחלטה - ועל כן יש קושי למנות תקופה זו גם כימי מעצר אותם יש לנכות, שהרי פסיקה עקבית קובעת, כי על דרך הכלל אין לנכות ימי מעצר בהם נאשם נושא במאסר בשל הליך אחר (גם מקום בו אין מדובר בשחרור על תנאי שבוטל).

על כך אוסיף, כי לשונו של סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי ממאסר ברורה:

על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, יישא האסיר את יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו, ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וישוב ויימשך מתום אותה תקופה; לענין זה, "מאסר" - לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס.

מדובר בהוראה חלוטה, אשר אינה מותירה לבית המשפט שיקול דעת להורות על חפיפה מלאה או חלקית בין תקופת שחרור על תנאי ממאסר שבוטל ובין מאסר נוסף שהוטל על נאשם, אלא קובעת קטיגורית כי המאסרים יצטברו זה לזה.

אכן, המאשימה ביקשה להאריך את מעצרו של הנאשם מעבר לתשעה חודשים, חרף העובדה שהיה במאסר, אך יש טעם בהסברה של ב"כ המאשימה, כי הדבר נעשה מטעמי זהירות ועל מנת למנוע מהנאשם זכויות של אסיר, כגון יציאה חופשית, וכי אין ללמוד מכך כי במישור המהותי לא היה הנאשם אסיר לאחר יום 17.10.21.

לפיכך ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה ימנו מיום 4.7.21 עד יום 17.10.21 ויתר התקופה לא תנוכה מעונשו. עם זאת אדגיש, כי הסמכות לחשב את תקופת המאסר הכוללת נתונה לשב"ס, והשגה עליה איננה במסגרת הליך זה.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרים חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 4.7.21 עד יום 17.10.21.
- ב. שבעה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות שהיא עוון או עבירה של החזקת סכין.

ד. פיצוי למשפחת המנוח בסך 10,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.8.22.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.